

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΑΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1828.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Πράξεις τῆς Κυβερνήσεως

6,249. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ο ΚΤΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έχων ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' Ἀρ. 3,531 Η' Ψήφισμα
Διατάγει.

Τὰ ἔγγραφα τῆς ἴδιοκτησίας, τῶν πλοίων τῆς Α' κλάσεως
ιπού σόλου τὸ κύρος, ὅσάκις ὑπεγράφονται μόνον παρὰ τοῦ
ιπατέως τῆς Ἐπικρατείας, καὶ σφραγίζονται μὲ τὴν
ιπαγμὰ τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.
Ἐπόρῳ, τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1828.

Ο Κυβερνήτης

I. A. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.

Ο Γραμματεὺς, Τῆς Ἐπικρατείας
Σ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ.

ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Έξ Αἰγίνης, 22 Σεπτεμβρίου.

Τὴν παρελθοῦσαν τρίτην ἐπανῆλθεν εἰς Πόρον μεῖρά
μηνον ἀποδημίᾳν ὁ Πρῶτος Στόλαρχος τῆς Ἐλ-
λαού Δόρδος Κοχράνης· κατέπλευσε δὲ ἐπὶ τοῦ νέου
ικοῦ ἀτμοκινήτου Ἐδμοῦ, περὶ τοῦ ὅποιου ἀνεφέ-
δε εἰς τὸ 68 φύλλον τῆς ἐφημερίδος μας.

Ἄποινεαρὰ γράμματα ἐκ τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας
μετὰ βεβαιότητος ὅτι ὁ Ἰεραχήμης πρὸ ὀλίγων
τριῶν ἀνεχώρησε μετὰ τῶν λοιπῶν Αἰγαίωντιακῶν στρα-
μάτων εἰς Αἴγυντον, ἀφήσας εἰς τὰ φεούρια 1,200 μῆ-
τριτίους, καὶ ὅτι μέρος τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων
μίνηθη πρὸς τὰς Πάτρας.

Κατὰ λάθος ὡνομάταμεν (εἰς τὸ 66 φύλλον) Πρό-
τον Μ. Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν παρὰ
Ἐλληνικῆς Κυβερνήσει τὸν Κόμητα Βούλγαρην. Ή
ὑπότης του συσταίνεται παρὰ τῆς Κυβερνήσεως του
ἀκεσταλμένες πρὸς τὴν ἡμετέραν διὰ νὰ συνδέσῃ
μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Ἐλλάδος σχέσεις κατὰ τὴν
μίκη τῆς 6 Ιουλίου.

Λεγούσας ὁ Εκτάκτος Επίτροπος τῶν Δυτικῶν Σποράδων
τῷ Β. Α. Καποδίστριαν ἀέριθη ἐκ μέρους τῶν Σπετσαίων
τὴν πολιτογραφήσεως ἔγγραφα. Σπεύδομεν δὲ νὰ
παραχθομεν μετ' αὐτῶν καὶ τὰς ἀποκρίσεις τοῦ πολι-
τογράφου.

Ημεῖς οἱ πολῖται τῆς νῆσου Σπετσῶν, ἐπειδὴ γιωρί-
ζομεν τραγούδια, ὅτι ὁ Κ. Βιάσος Α. Καποδίστριας διὰ
μηγάλην παιδείαν καὶ βαθυτάτην σύνεσιν τῶν πολιτικῶν
γιώτεων ἀπέδειξε τρανότατα μεγάλην τὴν ὀφέλειαν
ἀσκῆς ἀπών, καὶ ἥδη εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἐλ-

λάδος, καὶ ἐπειδὴ διὰ τούτων ἐλπίζεται βεβαιώς ἡ ἡδική
καὶ πολιτικὴ μεταρρύθμισις παντὸς "Ἐλλήνος πολίτου, τῆς
ὅσοιας θέλομεν συμμεβέξει καὶ ἡμεῖς ὅχι ὀλίγον, τούτου
ἐνεκα ἐπιθυμοῦντες Τὴν σχέσιν μὲ τοιοῦτον ἄνδρα, παμφῆφεῖ
καὶ διὰ θελήσει συνελεύσεως κοινῆ ψηφίζεμεν, παραδεχό-
μεθα καὶ πολιτογράφομεν πολίτην Σπετσιώτην τὸν Κύριον
Βιάσον Α. Καποδίστριαν, ἐννοοῦντες καὶ θέλοντες νὰ μετ-
έχη καὶ ἀπολαμβάνῃ καθ' ὅλην Τὴν ἔκτασιν Τὸν τίτλον καὶ τὰ
δικαιώματα τοῦ γυνησίου καὶ αὐτόχθονος Σπετσιώτου.

"Οὗν εἰς ἔνδειξιν τῆς ὅσοιας φέρομεν τιμῆς καὶ ὑπο-
λήψεως πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνδρὸς, ἐδόθη τὸ παρὸν
ἐνσφράγιστον.

Τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1828, Σπέτσαι.

Οἱ παρὰ τῶν πολιτῶν ὅλων Παραστάται.

Αναστάτιος Κυριακοῦ.

Καμαρινὸς Μεντ. ἀτης.

Νικόλαος Δ. Λαζάρου.

Ιωάννης Γκίκα Τσούτας.

Ηλίας Θερμητιώτης.

Γεώργιος Μαθιοῦ.

Ιωάννης Χρ. Κούτζης.

Ιωάννης Α. Γουδῆ.

Άντρινος Άναγ. Χ. Άναργύρου.

Άντωνιος Β. Δρίτσας.

Άνδρεας Σκληᾶς.

Νικολαος Σωτηράκης.

Παῦλος Χ. Αναργύρου.

Γεωργάκης Ν. Λάμπαρου.

Θεοδόσιος Μπότσασης.

Χ. Ιωάννου Σπυρίδωνος.

Νικόλαος Σύρμας.

Χαραλάμπης Σέκερης.

Ιωάννης Θ. Μέζης.

Οἱ Δημογέροντες τῆς Ν. Σπετσῶν

Χ. Ιωάννης Μέζης.

Γκίκας Μπότσασης.

Α. Χ. Αναργύρου.

Βασίλειος Ν. Λαζάρος Ορλίφ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Πρὸς τὸν κατὰ τὸ Τμῆμα τῶν Δυτικῶν Σποράδων

"Εκτάκτον Επίτροπον.

Ἐκλαμπρότατε.

"Ἐάν τινες πόλεις τῆς Ἐλλάδος πατριωτικῷ γέλω κινού-
μεναι ἔστενσαν νὰ πολιτογράψωσι πρὸ ἡμερῶν τοὺς νεο-
ελθόντας ἐπισήμως ἄνδρας, ἡμεῖς διαφορούμενοι εἰς τὸ περὶ
πολιτογραφήσεως ἀξέρου τοῦ τελευταίου ἐν Τροιζῆνι συν-
τάγματος ἀνεχαυτίσαμεν τῆς προηγηθείσης ἐφέσεως μας
τὴν ἐκτέλεσιν, λογιζόμενοι γυνησίων πολίτας τῆς ὅλης Ἐλ-
λάδος τοὺς ἐπισήμως τὴν πατρίδα εὐεργελήσαντας· καὶ μὲ
τοιοῦτον πνεῦμα διερμηνεῦον τὸν νόμον· οὐδεὶς ἄλλος μετὰ
τὸν Σεβαστὸν Κυβερνήτην δὲν ὑπαται διεπικράτησε
μάτερα δικαιώματα εἰς τὴν πατρίδα μέσω τὴν Τμετέραν
Ἐκλαμπρότητα καὶ δ. ατὰς σημαντικά, πρὸς τὴν Ἐλλάδα
εὐεργεσίας σας ἔτι ἀπόντας τῆς πατρίδος, καὶ διὰ τὴν

αγθῶς Ἐλληνικήν σας καρδίαν, ὅτις συνοδεύουσα τῆς γάλης φρονήσεώς σας Γὰ ίψηλὰ διαιώματα διὰ τοῦ δημοκοῦ καὶ φιλανθρώπου παραδειγμάτος σας, ἀποτελεῖ τὴν τυχὴν ἀνάτλασιν Γῶν ἡτόνων εἰς κρείτονας καὶ κοινωφελέατους πολίτας.

Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ τοιαύτη μερικωτέρα πολιτογράφησις οὐάμη δεκτὴ καὶ εὐάρεστος πρὸς ὄλους τοὺς πολιτογραφητας, ἐκπληροῦμεν κοινῇ συναινέσει τὴν σταθερὰν ταύτην σιθυμίαν μας διὰ τοῦ ἐσωκλείστου δημοσίου καὶ ἐπισήμου γράφου, παρακαλοῦντες ν' ἀποδεχθῆ ὡς ἀπὸ μέρους καὶ μὲν καὶ ὅλων τῶν συμπολιτῶν μας τὸ ἐναργὲς τοῦτο τεκμηρίου, ὡς ἀναλοίωτον βάσιν τῶν ὑψηλῶν περὶ τῆς Ἐκλαμβούτητός σας αἰσθημάτων μας.

Εὐέλπιες δὲ τῆς ἐπιτυχίας τῶν εὐχῶν μας, ὑποσημειούμεθα μὲ βαθύτατον σέβας.

Τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1828, Σωτέσαι.

Οἱ Δημογέροντες τῆς Ν. Σπετσῶν

Χ. Γιάννης Μέζης.

Γκίκας Μωάτασης.

Α. Χ. Ἀναργύρου.

Βασίλειος Ν. Λαζάρου Ὁρλόφ.

Πρὸς τοὺς ἐντίμους Παραστάτας ὅλων τῶν πολιτῶν τῆς νήσου Πετσῶν.

Τὸ νὰ μὲ πολιτογράψῃτε εἰς τὴν πατρίδα σας, τώρα καὶ ἔδικήν μου, ἐὰν τὰ μέγιστα μὲ ντεχρέωσε πρὸς ὑμᾶς, φίλοι συμπατριῶται, διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ὄποιαν αναμφίβολον πρὸς ἐμὲ ἐδείξατε, δὲν μὲ ἐπροσκολλήσατε περισσότερον εἰς αὐτὴν, ἀφ' ὅτι ἡμην προσκολλημένος, ἀφ' ἡς ὥρας ἐγνώρισα τὴν ἄδολον προθυμίαν σας εἰς τὸν ἀκολευθήσοντε τὰ ὅσα ἔτεινον καὶ τείνουσιν εἰς τὴν στερεὰν ἀποκατάστασιν τῶν ἔθνικῶν πραγμάτων.

Ἐνθυμοῦμαι τὸν λόγους σας, ὅτι ἐνίστε ἡ γλῶσσα δὲν ἐκφράζει τὰ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ὅτι αἱ πράξεις τὸν ἀποδεικνύουσι, καὶ βλέπω τὴν διαγνωγὴν τῶν πατριωτῶν διοικητῶν σας, καὶ γνωρίζω τὴν ὄρθοτητα τῆς ἐκλογῆς σας, βλέπω τὴν θερμὴν προθυμίαν σας εἰς ἀνάστας τὰς προσκλήσεις Τῆς Κυθερήσεως, διὸ οὐδόλως ἀμφιβάλλω ὅτι ἐστὲ, εἴτε ἐπαγγέλθητε ὅτι ἐστέ.

Ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος ἔχει προστάτην τὸν Θεὸν, καὶ τὴν ἀρετὴν τῶν τέκνων της.

Εὔχομαι τὸν Πετσῶν ἄταντα τὸν ἀγαθὰ, τῶν ὄποιαν εἶναι ἄξιοι, καὶ πιστεύσατε ὅτι θέλετε μὲ εὑρει συνεργάτην σας ἀκούραστον, καὶ συμπατριώτην σας εὐγνώμονα μεχρι ἐσχάτης μου ὥρας.

Τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1828, ἐν Αἴγινῃ.

Οἱ Συμπολίτης

Β. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.

Πρὸς τοὺς εὐγενεστάτους τὸν Ηροοωρεῖνδον Διοικητὴν καὶ τὸν Δημογέροντας τῆς νήσου Πετσῶν.

Ἡ ἐπιστολὴ σας τῶν 15 τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ ἡ δὲ αὐτῆς συνοδευθεῖσα ἔγραφος πρᾶξις τῆς πολιτογραφήσεώς μου, κατὸν ἀπόσφασιν τῶν παραστατῶν τῶν πολιτῶν ὅλων τῆς νήσου σας, δὲν εἶναι τὸ πρῶτον τεκμήριον τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης σας καὶ συμπαθείας, ἀλλ' εἶναι βεβαία τὸ λαμπρότερον, τὸ ἐντιμότερον καὶ τὸ εὐαρεστότερον πρὸς ἐμὲ τῶν δισσῶν ἐδύνασθε νὰ μοὶ προσφέρητε.

Κρίνοντες μὲ κατὰ τὴν καρδίαν μου δὲν ἐλαττάσθητε,

καθὼς δὲν λαβάνεσθε κρίνοντες μὲ κατὰ τὴν πρεθυμίαν μη.

Καὶ διὰ τὴν ὀφέλειαν, τὴν ὄποιαν αἱ πράξεις μου ἐπράξησαν, καὶ διὰ τὸν καρπὸν, τὸν ὄποιον παρὸ τοῦ ἐπιζεύγους ἀμπωτε νὰ τὴν εἶχον δυνηθῆ, ἢ νὰ τὸ ἐδυνάμην καὶ τῷρας ὅμως κατὰ τὰς περιωρισμένας δυνάμεις μου θέλω εἰμόππαντο προθυμότατος νὰ συνεργήσω καὶ ἐγὼ, κατὰ τὸ Μικρὰν δύναμίν μου, πρὸς ὀφέλειαν ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνου συνεργαζόμενος εἰς τοῦτο μὲ τοὺς εἰλικρίνεις καὶ ἐναρέτη πατριώτας.

Πιστεύσατε εἰς τὸ ἀναλλοίωτα αἰσθήματα τῆς εὐηγερμούσης μου, τὰ ὄποια τρέφω, καὶ σᾶς προσφέρω.

Τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1828, ἐν Αἴγινῃ.

Οἱ Συμπολίτης

Β. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.

Ἀξιωματικαὶ εἰδήσεις τῶν πραγμάτων τῆς Κρήτης.

Ἐκ Τζιτζιφὲ, 11 Σεπτεμβρίου.

Μετὰ τὴν συγκροτηθεῖσαν κατὰ τὰ Χανιάτικα γενικαὶ μάχην, τὰ στρατεύματά μας ἐμβῆκαν ἀκωλύτως εἰς τὸν ἔπαρχιαν τοῦ Λασιθίου ἐξηγέρωμα εἰς τὰς 2 τοῦ ἁπλού γούστου, ὃπου ἐν μέρος αὐτῶν ἔτρεξεν εἰς τὰς Καλίδας ἡ χωρίου παράλιον πρὸς τὸν κόλπον τῆς Σούδας, καὶ ἐπὶ 11 λεμησεν ἐκεῖ ἔνα κλάδον τῶν Ἀποκερωνιώτων Τσύρων ὡροστίνες καταστενοχωρηθέντες ἐμβιβάσθησαν εἰς τὰ πλινθύτην ὑπόλοιπον ἡμέραν, καὶ ἐπέρασαν εἰς τὴν Σούδαν, περὶ τοῦ εὗρως ὁ Αποκόρωνας ἔμενεν ὅλως διόλου ἐλεύθερος ἀπὸ Μαλάζην Τσύρκους.

Οἱ Συνταγματάρχης μας Βαρώνος Κύριος Ράινεκ εἰληφῆς ὃν εἶχε διαμείνει εἰς τὸν Ασκίφου ἀλλὰ θεοῦ βοηθείην ἐπὶ ἀναλιθών ὁπωσοῦν κατεβη, εἰς τὸν Αποκόρωνα, καὶ ἐκλιγοδιὰ καθηδραν τοῦ χωρίου Τζιτζιφὲ, ἀπέχων τῆς Μαλάζης την ὄποιαν κρατοῦσιν εἰς Τσούδους, τρεῖς ὥρας. Ἡ παρούσα του ἐμψύχωσεν οὐκ ὀλίγου τοὺς δυστυχισμένους λαούς καὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης, οἵτινες διὰ νὰ δειξωσι τὴν τρόπον αὐτὸν εὐγνωμοσύνην των, ἥρχοντο συχνὰ πρὸς ἐπίσκεψίν της.

Οἱ Μουσταφά πασας μετὰ τὴν εἰς τὰ Νεροκούρου θρόνον σὸν του μὴν ὑποφέρεων τὴν καταισχύνην ἐδοκιμασεν. Ἡ ἔστειλε τὸ στράτευμά του διειδεύθησεν διὰ τὴν ἐμβῆ καὶ καταπατήση τοὺς Λάκκους, νὰ θύσῃ καὶ δεῖ αὐτὸν ολέσηγον ἀλλ' εἰς ἀνδρεῖσι καὶ καρτερούσιοι Λακκιώται μετὰ τῶν παραπλησίων των ἀντέκεουσαν τοὺς Τσούρκους μὲταναστῶν αὐτῶν, οἵτινες κατησχυμένοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Σφωλεάς των, οἱ δὲ ἡμέτεροι κατέλαβον τὰς θέσεις την τεθέντες καλήτερα, καὶ ἦχρε τῆς σήμερον δὲν ἄφησαν τὴν ἔχθρούς των ἀνενοχλήτους, μὴν ἔχοντες ὅμως ἀδειαστούς τοῦ Συνταγματάρχου εἰς τὸ νὰ κτυπήσωσιν αὐτούς πασιφανῶς.

Εἰς τὰς εἴκοσι τοῦ Αὐγούστου ἐπαρευσιάσθη εἰς τὸν Συνταγματάρχην γράμμα πολλὰ τραγικὰ ἀπὸ τὸν Καστρούς τοῦ Μεγάλου Κάστρου, τὸ ἁπλού ἐκτραγωθεῖσαν ὅτι εἰς τὰς 13 τοῦ Αὐγούστου, ἐπειδὴ ἡμέτεροι ἐφόευσαν εἰς μίαν ἐνέδραν κατὰ τὴν Μεσαρά τὸν τρομερὸν Αγριαλίδην, ἀρχηγὸν τῶν Τσούρκων ἵστορον τοῦ Μεγάλου Καστρου, οἱ Τσούρκοι κλείσαντες τοὺς πυλῶνας τοῦ φρουρίου Ήρακλείου ἥρχοισαν τὴν σφαγὴν ἀνεξαιρετούσι εἰς ὅλους τοὺς διαστημάτων τοῦ Ηρακλείου ἕκρατησεν εἰκοσιτεσσαρας ὥρας, μετέρ τα 750 πιάρας μετρήθησαν εἰς τὰς πλατείας, καὶ ἀγνιὰς τῆς πόλεως ἐκτὸς, τῶν ριψέων των εἰς τὴν Θάλασσαν, εἰς τὰ φρέατα

αὐτοσάτους δὲ ἀφησαν σύτε γυναικας, σύτε βρεφη· εἰκοσι ἀνδρας μόνον ἀφησαν διὰ τὰ πτώματα τῶν ὄμογενῶν των, ἀλλα καὶ ἔπειτα κατέσφαξαν ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους, τοὺς οἱ ἕδραι ἄνοιξαν διὰ τὴν ταφὴν τῶν ἀδελφῶν των. Δὲ ὁ μητροσολίτης διεσάθη εἰς τὰ παλάτια τοῦ νεότητον ἑπεράσπισιν αὐτοῦ.

Ἐχόρτασαν οἱ βάρβαροι ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἐν τῷ εὐρεῖτων χριστιανῶν, ἀλλ' ἔξελόντες τοῦ Ἡρακλεοπατριᾶ ἐξηπλώθησαν εἰς τὰ περιχώρα καὶ ἐπασχίας τοῦ ἀνατολικοῦ μέσους ἀπὸ τὴν Ἀσκανίαν καὶ πέραν, καὶ κατέβαψαν τὰς μιαράς των χειραγάνων αἵματα τῶν ἀδώνων καὶ δυστυχισμένων χριστιανῶν, ὅποιον αἱ μὲν γυναικες καὶ τὰ κοράσια ἐκλεισταὶ κινέωγια, καὶ ἐκεῖ μέσαενοισκούτες τα, τὰ κατέσφαζον πλεύσ. Πολλὰ ὅλιγοι ἀπὸ ὀλύκληρον ἐπασχίαν διεσάθησαν ἐπὶ τὰ ἕρη ἑπερασπισθέντες ἀπὸ τοὺς ὀπλοφόρους μαστιχῶν. Βύθις ὡς ἥλθεν εἰς τὸν Συνταγματάρχην ἡ τραγικωτάτη ἥπη εἴδητις, ἀμέσως ἡ εὐγενεία του διεύθυνε τὰ σῶλα τῶν ἐλευθέρων ἐπαρχῶν τοῦ Μ. Καστρου, αἱ ὅπειαι ἀποτελοῦσσαι ἡ Ἀρκαδία, ἡ Γοργούνη, τὸ Καίνον, τὸ Αὐλοπόταμον, τὸ Κιασσός, τὸ Μεσοπόταμον, τὸ Ἄρμον, καὶ ὁ Ἀγιος Ιωάννης, ὑπὸ τὸν γενναιόν αἴδεα Γ. Τσανδρέρον εἰς πολιορκίαν τοῦ Μ. Καστρου, τὰ ὥστα ιππακύσαντα εἰς τὰς περιγραφὰς τοῦ Συνταγματάρχου καὶ λαβοῦτα σίκτεν πέρι, συναδείξις των ἔτερες των προσύμφων. Καὶ ἦγη τοῦ Καστρου εὑρίσκεται πολιορκημένον, ὃσου εἴται δυνατού, ἢ τοὺς ὥμετέρους.

Τὸ παραδειγμα τῶν Καστρινῶν ἥκολούθησαν καὶ οἱ ἐν Ρεθύμνῃ Τσούρκοι, οἵτινες ἔξελοτες τὴν 19 τοῦ Αὐγούστου διὰ νυκτὸς ἐπέστησον ἐκ τῶν παραλιῶν μερῶν εἰς τὴν χωρία πρὸς τὰ ἔξυμεράματα, καὶ κατέσφαξαν ὑπὲρ 60 χριστιανοὺς καὶ τὸν ἵερα ἐνδεδυμένον τὰ ἱερατικὰ μυσταγωγοῦντα· ἀλλ' ἐνσήσαντες αὐτοὺς σὶ ὥμετέροις πολοφόροις ἀπὸ τὰ παραλήγτια, τοὺς ἔτρεψαν εἰς φυγὴν, ἔωγρησαν ἐξ αὐτῶν 2. ἐσκότωσαν 25, ἐπῆραν δὲ καὶ δύο εἶχον συνάξει διὰ νὰ τὰ ἐμβάσουν εἰς τὸ φρούριον. Οἱ δὲ οἱ Τσούρκοι ὑπὲρ τοὺς 300.

Τούτου γενομένου οὗτως ἐσχεδιάσθη ἡ πολιορκία καὶ αὐτοὺς τοῦ φρούριον, καὶ ἥδη πολιορκεῖται πολλὰ καλὰ μετὸ τοὺς ὥμετέρους Ρεθύμνιωτας, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀσφερίωτας καὶ Καλλικρατιανούς, οἵτινες εἶναι ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Λαφακίου.

Ο Συνταγματάρχης μας δὲ εὑρίσκεται ἔως ὡρας εἰς τὴν καθέδραν του τὸ χωρίον Τζιτζίφε, καὶ καταγίνεται τοῦτος μετὰ τῆς ἐπιτοπιού ἀρχῆς, ἥτις τὸν παρακολουθεῖ, τὴν ἔφοδοις καὶ στεγέωσιν τῶν στρατευμάτων τῶν πολιορκιῶν τῶν μεγαλητέρων καὶ ισχυροτέρων φέρου τῆς Κρήτης.

Ο κατὰ τὴν Λακωνίαν "Εκτάκτος Επίτροπος τῆς Κυβερνήσεως Κύριος Ιωάννης Γενισείλης ἀνέφερεν εσχάτω, τὴν Κυβερνησιν ἐκ τῶν παραλιῶν τῆς Ἀνατολικῆς Σαρτῆς ἐν οὐσιώδεσσι συμβεβηκός, τὸ σῶοιον διὰ πολλοὺς τούτους ἐκρήνη ἄξιον δημοσιεύσεως.

Κάπαιο, Μούγιο. Σελημενὶ Μελᾶ ἀπὸ τὸ χωρίον Διμεροτίκα τοῦ κατὰ τὴν Ανατολικὴν Σωάστην Τμῆματος τοῦ Λάγιας ἐφόνευσεν εἰς τὴν ἀτοῦ τρέχεντος τὴν περιφέρειαν του διασικιακὰ αἰτια.

Αμα εὖθη περὶ τούτου πληροφορία πρὸς τὴν Επι-

τροπείαν, ἔγεινε παρὰ αὐτῆς δύνητος τοῦ φονέως. "Ο πατὴρ αὐτοῦ ὑπακούων εἰς τὴν φωνὴν τῶν νόμων, παρεδώκεν ἀμέσως ὁ ἕδρος τὸν ἐγκληματίαν νίσιν του εἰς τὰς χειρας τῆς ἔξουσίας, διὰ νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ τῆς δικαιοσύνης.

Πρὸς τοὺς ἐν Αἰγαίῳ Προκριτωτέρους τῷν Πελοποννησίων.

Κύριοι!

Τὸ περικλειόμενον ἀφιερόνω εἰς τοὺς ἐνταῦθα προκρίτους Πελοποννησίους, παρακαλῶ νὰ καταχωρηθῇ εἰς τὴν Γενεθλιαρχίαν. "Οτους ἔζησα εἰς τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, ἐκεῖνεν ἡμιπορεῖ νὰ παρρησιασθῇ κατήγορος, ἢ ἐπαινέτης τῆς διαγωγῆς μου. Ετοιθυμῶ, Κύριοι, ἐάν μοι ἀνήκῃ, νὰ ζήσω μὲ τιμὴν, ὃσου γῆς ἥθελα εὑρεθῶ, καὶ ὑποσημειώμαι μὲ σέβας.

Τῇ 7 Σεπτεμβρίου 1828, ἐν Αἰγαίῳ.

"Ο εὐτειθῆς ὄμογενής Χαρ. Μάλης.

Πρὸς τοὺς Πελοποννησίους ἄπαντας.

Πελοποννησίοις!

Ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἔτος εἰ καὶ ὅλιγον τι πρότερον μέχρις Λύγενστοι τῶν εῇ μὲν ἐβέπετε εἰς τὴν Πελοποννησον, ἵσις βαυμάζετε ποὺ διέτριβον ἔκτεινε ἀχρι τοῦδε. Ἐχετε δίκαιον, διότι «οἱ ἐπιμείνας εἰς τέλος σωθήσεται». Δὲ εἴναι σκοπός μου νὰ κάμω τοιαύτην διαστάσιν. Ή ἀλλογραφία μου θέλει ἀποδεῖξεν. Οὔτε ἐμπόρες, οὔτε ἀγραῖς ἐχρημάτισσα ποτε, καὶ ἀφοῦ ἐγνώρισα τὸν κόσμον, ἐμαθα ποίους ν' ἀγαπῶ, καὶ ποίους νὰ θελεύστημαι. Ή θεία πρόνοια ἐπαρρήκτισεν ἐποχὴν, καὶ ἐπλήρωσε χρέος ἴερὸν καὶ φυσικὸν, χρέος ἐπιτεβειμένου μᾶλλον εἰς ὅσσα ὑπερίσσω μὲ πολλὰ ὅλιγα ἐκ τῶν φώτων της αὐτῆς ἡ Ἑλλάς.

Εἰς τὸ ἔτος εἰς, κοντὰ εἰς τὰς τόσας ἄλλας ὅλερίσις περιστάσεις μὲ ἐσόδια καὶ ἡ διαβολή· βάρος πραγμάτων μὲ τιμάχαζεν τὸ νὰ τὸ σκάσω μὲ τικήν, ἡ παρεμπίσιος νὰ τὸ ἀποφορτισθεῖ. Διαμαρτυρήσεις μου ἐναντίον ἰδιοτελῶν στρατευμάτων ἐν πρεσβύτεροις ἐλευθερίαις ἐμογενῶν, μαζὶ ἐπέξεραν ἐν Ναυπλίῳ κινδύνους, η δὲ Διοικητικὴ ἐπιτετρή ἐνήργεις ἀσθενῆς χῆλων, εἰ μὲν ὑπὲρ, εἰ δὲ κατά, ἀκρίτως ἐπίγουν, η ἐφεγον μὲ πικρὰ στηλίτευματα τοὺς πολίτας. Ταχα δργὸν ἐμὲ δὲν τίθελε νομίσει τις, τῶν χῆλων ἔνα ἐπαινέτων, η στηλίτευτόν.

Τὰ δύο τελευταῖα ὑπῆρξαν προσθήκαι. Μὲ τὸν θάνατόν μου δὲν τίθελα, εἴτε ἡλικία νὰ μολύνουν χεῖρας ὄμογενεῖς εἴτε κάνεις ἐπίστευεν τοὺς πῶς εἰς τὸ ἔτος εῇ δέλε μεταβληθῇ εἰς στηλίτευτόν ὁ διῆδος εἴσαιτίσ σιβομενος ὅλους τοὺς πολίτας, καὶ ἀποφεύγον δσα δὲν ἐδύνατο νὰ θεραπεύσῃ. Αντικείμενον λαίπον φαίνεται, ὅποιον μόνη ἡ ἀλλογραφία παριστά, καὶ ἐκδιδομένον ἐγγραφεῖν εἰς τὸ ἔτος εῇ δέλε τὸν Οκτώβριον.

Ἀποδείχνεται, ὅτι μὲ ὅλας τὰς παρρησιασθεῖσας ἀπελπισίας η καρδία μου δὲν ἐταράχθη. Εἴλεπον τοὺς Ελληνας ἐποίμενος ν' ἀπειθανεῖς πάντες. Τὸ Μετσόβηρη, ὃσου ἐβεβαίωσε τὸ πρᾶγμα, ὃσου δύναμιν πραστείη εἰς τὸν ἔχθρον, καὶ σοβενειαν εἰς τοὺς Ελληνας, τόσου ἀπολλαπλασίας τοὺς φίλους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ χριστιανοὶ βασιλεῖς ὑπέδειχναν τὴν δόσον σύποι βοηθείαν των. Μόνος ὁ ἔχθρος ἡτού ἐπεγκτος, καὶ η ἀκληρότης τοὺς εἰς τὴν ιδίαν τοὺς ὡφέλειαν παρρησιασθεῖσαν καὶ μὴ δεχθεῖσαν εἰς τὸ ἔτος εῇ δέλε νὰ βαυμαστὰ τεράστια, δότις ἐκλέγει τὰ μαρτα καὶ ἐξευθενμένα εἰς ἐκτέλεστην τῆς ἀνεξιχνίαστου βουλῆτου, ποίους ἐδίσταζεν.

Διξελγία καὶ ὄμονος εἰς τὸ ἔτος τοῦ παιδεύσαντος καὶ πάλιν ὄμρίνου θεοῦ! Δοξα καὶ τιμὴ αἰώνιος εἰς τὰ χριστιανικὰ σκῆπτρα, τὰ συντριψαντα δρακόντων κεφαλάς!

Η Ἑλλάς, Πελοποννησίοις, ἐκέρδισεν δοσον ὅλιγον τὸ κέρδος της, τόσου δίγιαται παραβολόμεναι αἱ θυσίαι της μετὰ ναυάγιον τόσου τρεμερὸν! Ποίους πιστεύει ὅτι θέλει πλεύσει ἀλλον μίαν φρεάτην συντετριμένον καὶ βυθισμένον πλοῖον διὰ πολλούς; Οἱ Μακεδόνες, οἱ Ρωμαίοι, οἱ Τσούρκοι ἀλλοπαλτώντες ὑπῆρξαν αἱ πλημμύραι, εἰς τὴν δὲν τῶν ὄποιων ἔκτεινε τὸ Ελλατικὸν έθνος. Οἱ Ελληνες τὸ ἐξεκόλλησαν μὲ τὴν δύναμιν καὶ ἀπέφεσαν τοὺς δέσμους τοὺς πλεύσειν βρεμεσάν. Ής καίρενται λειτόν τοῦ προσωπείαν· εἰς τὸν δικέντητον καὶ πίκρας τῶν σισικανοί τῶν μεταβιουργίαν, θά μακρίζουν θυμαζόντες εἰς αἰώνας αἰώνων.

Καὶ ὄμρις, Πελοποννησίοις, πρέπει νὰ χάρετε πολὺ μᾶλλον, τὸ διατέλεσται παραβολόμεναι αἱ θυσίαι της μετὰ ναυάγιον τόσου τρεμερὸν.

Αἱ ἀνὰ χεῖρας πραγματεῖσαν, μολιστότερον τορπεῖ τὰς πεπεκτείνουν τὴν ἔκτος διατριβῶν με, ἀν σχι ἀλλο, ὑπεροχόμεναι μετατάσσουσι μὲν, ἀλλὰ τίμιους δρελος, ἐναντιώθητον ἡ καρδιά τους τε πρεσβύτερον. Εἰκόνα νὰ πικραρά μὲν, ἀλλὰ καίνη διασον λόγον πραξένν.

Μεταξὺ της κανενίας εἰς ἀνθρώπους διεργάτες εἰς βαθμούς, εἰς τὰς τυπούς διαστάσιν καριέρας η τύχη διστάτες, καὶ τὸ δέξια ὀνείδαις. Ανθρώπος με περιωριδμένας γηνέσσεις καὶ ἀτυχεῖς είναι τούτα τούτα τὰς

παραγόντων; εἰς μίαν Πελοπόννησον; Αὐτὸ τὸ θέρξες μὲ τὸ δίδει αὐτὴν, καὶ διὸ ἐλπίζω νὰ μὲ κατακρινῃ. Καὶ εἰς ποίους δικαίους θὰ παρέργησάτω τοῦτο μου τὰ αἰσθημάτα; πωὶς θὰ τὰ δεχθῶσιν ὡς; Δικεῖσθαι πρόσφρον ποίος θὰ ἔξετάξῃ ἀκριβεστάσαν τὴν δικαιογύρην μου, ἢ θὰ συνεργήσει νὰ στασθῇ; Εὖτοι λοιπὸν συγγείρω μὲ τὴν παραστάσιν μου, καθηπτέσσαλων ἐμπειρῶν ὑπεύθυναν.

εαπονητική! Ή αγνοεί τη πορεία να κρίνε διαφορετικά. Κάθισ σύμβωσης
διώκτης της τύχης. Αυτή είναι η χρησιμότερη άλλη αύτος την κατα-
κεκλητή, ει καθ' έν τρόπον διευθύνει έκυτον, καὶ ίδου οὗτον προκατέται ἡ καλὴ,
ἢ ἡ κακὴ τύχη κατ' εἰπὲν γνώμαν. Οἱ ἐκποτοί, αἱ περιστάσεις, τὰ ἔργα,
καὶ τὰς εἰς ίδια θά βεβαιώντες, ἀν διὰ τύχης λαζαπέργιτον εἰσίσπουσαν
εἰς τὰ Ελληνικά. Άναρροπά δὲν ξεκίνη να παραστήτη. Αρίστα λοιπὸν εἰς οὐαξ-
τούντον να ἔστεγετε καὶ παραστήσετε ἐν δικαιούμην καὶ αἰλούρια, διὰ
της οποῖης τῆς αγνοίας οὐ άγνοῦς.

Βιλοτιμία, Παλαιόπουνάσιοι, εἶναι, νομίζω, τὸ κινεῦν τὰς καλὰς πράξεις
ἐλευθερικόν. Αναγνώσκων ποτὲ τοὺς συγγραφεῖς Ἑλλήνας, ἐλυπούμενη, διέτε-
δειγμενήθην εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Δημοκρατίας τῷ Ληπτῷ, ὅπου εὐθύνη
διέπουν τοὺς τιμίους πολίτας! Πίσσον ἔχαρτην, ὅτε ἐκ τοῦ γάστρος ἴδουν
σύντρεννωμένην τὴν Ἑλλάδα; Αἰσθάνεται ἐλεύθερη. Σακχαροπέσεν ὁ αἰών,
ἔγραψεν αἵτια να συνεργήσω πολὺν ὀλίγον ἐν ταμίαις πρωσαγγής καὶ φρόνου.
Ο πόλεμος, ἐνῷ μοὶ ἔδωκε τὰ ὅπλα, ὁ καλῶντας μου ἐξοπλίσε πολλούς, καὶ
σχεδὸν μόνος ἐνέργει τίκα μηνχε. Ο νόμος τῆς Επιβάσεως ἐσαγόνεται τὸν
Προσωρινὴν Διοικητὸν, ἥτις εἰς τὴν Α΄ Περίοδον μὲταίμην, ἐν δὲ τῷ
Β΄ Περιόδῳ μὲ διέταξεν ἀκολουθήσει τὰ δύο μέλη του Εκτελεστικοῦ εἰς το
στρατόπεδον Η. Ηλέτρας· ποίης εὑθύνη μοὶ ἐγκρίθη;

Η διθεῖσας κατὰ ίούλιον τοῦ ἔτους, 24 ἀρεώ; μου εἶχε τοιςδέτον ἀντικείμενον. Τὰ Ἑλληνικά Χρονικά δὲν εἶχαν σύνταξαν αὐτὸ τὸ ἑγίρωφον, μολονότι ἐδόθη, καὶ ἐστάχαι ἀπό τημένους ἀνθρώπους, καθὼς ἑγίρωφον ἀντὶ γενέρως; μου ἔτερον μυχατούρει τὸν πρᾶξην· διατή δὲν ἐτυπώθη;

Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν διανείσων, θυεῖς, Πελοποννήσιοι, πέμψετε, σύτε ἐπάγησα, σύτε τῆλεσσαν γ' ἀναθεχθεῖσαν βαρύσσαν πατρίς εἴχεν ἀξιωτέρους μους· εἰ τοιγάρας καὶ κατεῳδεύσῃ ἀποστολή, ὁ περισπασμός τον· ἀναγκαῖς καὶ δεσμαῖς τοῦ ὅριζοντος, καὶ λασῷ στενάζοντος θοκὶ μ' ἐκίνησαν.

Ότι έπειρόποταίσθην νὰ μάθω λόγου, ἐν Ἑγγρακών ἐπίσημον ἀνὰ χεῖρα;
μέν μαρτυρεῖ, κάνεις δὲν μὰς ἔχετες καὶ μέντος ὑπεύθυνος.

Ταῦτα, Πελοποννήσιοι, εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν αἱ μὲν ἐπεμβάτες. Οἱ διγόρητοι προστούντες, τὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν μὲν ἐν στούντα προσελκύεται νομοθετέσσα. Αἱ εἰλικρινεῖς φωναὶ τῆς προστολῆσσεως βοῶσσι εἰς τὰς ἀκοὰς μου μὲν ἐνθυμήσουν να γράψῃς χάριν ἀλλ᾽ ἔχω ἴτυπον λόγον να πραγ-
τίζῃς εὑλογὸν τὴν πράξειν, καὶ νὰ μὲν ἀθηφέσῃ μὲ τιμὴν.

Πιλαποννίσιοι, οὐαῖς γέγεροτε, καὶ δεῖ τῶν Λακωνιῶν εἶγον ἀλλούσια γραφίζεις τὰ ἔτη ιδιοὺς καὶ τοὺς περὶ ἑθνους (όν τούτοις τοῖς Εγγράφαις) θὰ βεβούωθεν. Κρυψίουχοι ὅτι τὸ πιστεῖς. Τὸ μαστικότερον, ἀλλοῦ; πατριωτικός; μέγιστος ἐνθουσιασμοῦ ἀδημάγονον τὰς πρᾶξεις μου. Τίνι τρόπῳ ἐσταύτερον τοὺς προδότας τον οἱ Αθηναῖς; πῶς μετεγειρίσθησαν τὸν Παυσανίαν οἱ Σπαρτιάται; Μή μόνη τὴν μυρωδίαν τῆς προδοσίας ἐργάζεταισαν οἱ Αθηναῖς τὸν σωτῆρα τῆς Ελλάδος Θεομυστολόγην! Πόσα διν εἴπετε οἱ Έλληνες διὰ τὸν Αστυάκην; Τόσον εἶναι δύσκολης ἡ ματαρά προδοσία!

· Άλλα διετί νά μήν εύωνται, ή ἐμπιστοσύνη και τιμότης; Θέλει ΕΛΘΩ
ώρα καθ' την θέλει πληροφορηθῆ καθετίς ὅποια εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην μετου

Τοικύτη πράξεις, μὲ φαίνεται, τῶν ἴσχουν μόνη νὰ ἔγειρη καὶ γλωσσα
καὶ κάλυψιον· ἀλλὰ συγχωρεῖτε νὰ εἴπω, τὸ ιακώνιον-εὐκολότερον μετανέστη-
ται δι' αἰργυρίων εἰς καλούς πολίτας, καὶ ὡς ἀρετὴ κυριοττεῖται. Μή ποτε
ἔρχεται πρόποντος θεοῦ αποκτήσαι ἔθνος πολίτας ἀγαθούς;

Ἄν ἐμεσολάσθησεν ἀπάτη, εἶναι πρέπον νὰ ἔξεταχθῇ πόθεν εἰς αὐτὴν ἐπιβίθετο καθὲ τίμιος, τὸν ἑστηκόν τὰ συνγράμματα τῶν συνωτέρων, τὸ διεκόπυττεν ὁ Ἐρυτής, ἄλλος ἐπέγραψεν Ή ἀνορθουμένη ἡ Ἑλλὰς καὶ ἐκ τοῦ ὅλισθη ματας ἵσχυροτέρα! Μήτρα τοιαύτη γερόην ἐποτε νὰ κάμη θῆγον, καὶ μὲ τὸν ὅποιον, ἃν συνέβαλλεν τὴν ἀπάτην [ἄν υπῆρχε ἀπάτη] τὸ ποιητικὸν αἵτιον ὑπεύθυνον, ποὺ ἐμεῖναν οὐτελλότο;

Δέν γάρ τι πίστις προσκιρετεῖται· διδόσσει, ἀλλὰ τοιωτὸν ἀντιπίπτει λύτραι ὡς ιστός ἀράχνης, ἐάν εἴηται γῆποι τὰ πρακτικά μου ἀπὸ τὸ ἔτος 25 ἀγρέτ τεῦθε. Δέν ἐπιθυμῶ γάρ τιν, διὰ τοῦτο εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἑλλάδα κακούς πολίτης. Καὶ τι ὑποχρεῖται ἐμὲ νὰ κυλακεύσω, τῷ αλλούς νὰ κηνου γάρτας:

Μετά τὴν παρούσην τῆς Πελοποννήσου ωστά τὸ ἔτος εἰ, διὰ τῆς στολεμί-
ας διῆλθεν τὸ Ταῦγετον καὶ Κρόνιον χιονισμένα, καὶ εἴς ἀποκρυπτῶνται
ἔνσας εἰς πλειάριον μετακόμιστα ἐκ τοῦ Ηρόου τὰ ἔτοιμα κοφίντα πελλάχ
ἐλύγη ἑρόδια. Εὐθύκαμεν εἰς τὸ στάδιον, εἰγὼ καὶ τὰ ὄπλα καὶ τὸ κον-
δύλιον. Ά; εἶπη τις, ἂν ἐλαφυραγγώνος. Οἱ ἑλαθόν ἀπὸ τὰ καλούμενα μερτικά
Τριπελίτος, Κορίνθου, Ναυπλίου, τῶν λοιπῶν. Οἱ μακερίτης Γ. Φλέστα,
ἐκποιοῦντος τὸν τοῦ γραμμωθέντα συνχρωνιστήν του. Ἐρχυχα ψαλτί, Πελοπο-
νησοι, καὶ μὲ φρίνεται ὡς τὴν στάρερα γρακού, διότι δὲν ἔκερδεση μὲ προσφρ-
γίαν πλεονεξίας, η αἰσχροκερδείας.

Εἰς δύο ὑπουργεῖαν Γ. Γραμματεῖαν, ἡξεύρεται ἐκεῖνο τῆς Οἰκονομίας πόσα
ἔχει ὑπογράφει, ἐνδεικτοῦν μέσο, καὶ μήτρας ἀναρρέει μέσο ὑπέρ τινας Γραμ-
ματέων ἢν ὑπάρχῃ, ἀποδείγνυται τὸ αἰσθητό μέσο, καὶ ἐν δύο ὑπάρχη,
ὑπουργό; τῆς θρησκείας Κ. Ι. Ανδρεύστης, ἀξιωτικός καὶ ἀξιοπιστός μαρ-

τυραι. Πολλά πρόσωπα, Κύριοι, μείνησαν να ιδούν, διτί ο έργος γίνεται; Η
είτε πολτρότερη ακτίνα, ή την ζεστή κατ' αλλούσαν μαζίθων έργασις, εύτε τι
καλύτερο, εύτε τις κλιμάκες γίνεται δικτύον να μαζεύεται.

Ότε γάρ την υπότιμην οἰνηγίαν σου, Κύριε Α. Ζερνικ, ἔλαβον δὲ τι μηδέποτε νον λόγον· Η μὲν ἔννοια τῆς ἀναρροφῆς εἶναι βέσσαρις εἰς τὴν μυνήμαν εἰκείνη δὲ, ἀγνοεῖσθαι, ὃν ὑπάρχει ποῦ καὶ σώζεται, διότι τὰ γράμματα ἔχειν ἐπισχεῖν εἰς χειρας τοῦ Κυρίου Σωτηριανοπέντελου, στοιχεῖ, ἀκούει, ὑπῆργεν εἰς την Περιστα, ἵστω εἰς ἀγνοοῦντας νὰ διηγήται ἀνδραγαθίας.

Εἰς τοιχύτας περιστάσσει, ὅτι εἴγεν μέρις γράμματισμοῦ, δίνεν θυμόρει την ἀντιστάθη, καὶ ἀν αὐτιστάθη, οἷον τὸν σύμερον, ὅτι ἔχει τὰ αὐτὰ μέρη ἀλλ' ἐπλακύταις γίνεταις τους. Επειγοντες γάρ διὰ λόγου τοῦ ἔκπιλα, ηδία τοῦ καλέμητος εἰσετελεῖσθαι καί τὰ δύο. Διτὸ τούτο ζητῶ εὑθύνας.

Η φιλοτιμία, Ηελοπονησίαι, μὲ παρακινεῖ ἔκφρα ταύτην τὴν ἔκθεσιν
θέλων ν̄ ἀποδειχθῆ, ὃν εἶναι ἀληθής φιλοτιμία. Δέν μοι φαίνεται φιλοτιμία
τῆς κατεδάφου ν̄ νάσην ἀβίρους μισθίους, οὔτε ὁ κισσόςερθης, οὔτε δοτού-
μενοις ταντούμονται και βισσέας, ήκοντας ὁδόντας. Τοῦ ἔθνος; εἶναι εὐεργετικοί¹
νητταύσκυτες, λέγεται, και μὴ νηστευσκυτες, μείτε εὐφρανθωμέν, και ὁ λογο-
εἶναι θεός, ὁ θείων ἀλεύς, τοὺς σπείροντας και ἀλεύς τοὺς θερίζοντας
ἀλλοι καὶ το, εὐ φριλεστοίς θεούς ἀλεύοντας, καὶ τὸν κοπεύοντα γεωργὸν δὲ
πρώτου ταντούμοντα καρπῶν μεταλλεύσκυτεν, δέν τέλευτα, ὃν εἶναι ἀντιφαστή.

Αυτη η ιδέα μ' ένθυμισε δάκρυγον και ονύπνιον, τα έποια ανίγνωστης προηγθεί. Ο ύπερ τον λεωνίδην Μ. Βότσαλην; (θιότι έκεινος έτρεψε την κομην της; Σπάρτης) Φεν ήξευρεν οτι η Έλλας έκαψε πρόσωπαν επίστους εις τους πλανωμένους έξω της Ελλάδος πολίτης. Είς έν Ιταλία διετρέβεν ώς έχον έπιρροήν, προσεκλήση παρχ τών συνεργυτών του, απειλούμενος ήν, δεν έλθη, ετίκησιν των ίδίων δικαιωμάτων. Ο Βαρδαλάχος, ο Π. Οικονόμος, ο Κ. Κούμας και άλιστε προσεκλήθησαν διά του θρησκευτικού Υπουργείου εις τό έτος 22. Το υψηλὸν κήρυγμα τήκεύσθη πανταχού Δεῦτε Ελληνες. Λύτοι οι ίδιαι οι πανταχού διεσκορπισμένοι λόγοι έγραφον πολλά τοιαύτα ένθυμασιαστικά. Το έννος έκπρυττε πανταχού την εκευθείριξην του. Ήταν ποὺ ήξευρε, ποὺ διετρέβει και πώς ονομάζεται ο συνθηρίσμων λόγιος μηγανός οπαρχαπιστικάς του έθνους; νά τὸν προσελαύσῃ Λαίπον δεν έμποδίσει η Κυρέρηνσις από τας καθημερινάς του πολύμορφους ιδιαίς. Το έννος έκχυε τό χρέος του.

Ο γνήσιος Ἐλλην δεν ἐπρόσμενε πρόσωποντων πρέχεται αὐτόκλητος, καθικέσσιν τον φίλων χρίνονται ἀληθινοὶ φίλοι, οὓσοι αὐτεπάγγελτοι προστρέγουσι εἰς τὰς θυσιώντας τῶν φίλων τῶν, σύτοις ἐπερχέντων σιφιλόσσερφοι ὁ Βενιζέλος, ὁ Καλόγρης, ὁ Βάζος, ὁ Γρ. Π., ὁ Κωνσταντάς, καὶ ἄλλοι αὐτόκλητοι ήδη, ὃς ‘Ἐλλαζ; τοὺς ἐδέχθη, καὶ ἐξ τῶν ἐνόντων τοὺς ἔτιμησεν’ ἀλλ’ ἐσάπειροι σύτοις ὁ ἐνάρετος σάπεται κέρδος ἔχει καὶ σκοτών μόνην τὴν αἰωνιότηταν, καθὼς καὶ ὁ Σωκράτης τελευταῖον ἐπεις κώνειον, ἀφοτοῦ πτερεῖται.

Φιλοτηλίκην δίνειχεν εἰς ἀνθρώποις, εὗται σκόληγκας εἰς τὴν καρδίαν γυναικῶν, οὓσαι ἐπρόσμενχα μικροπρεπῶς προσκλήσεις. Ή ἀλλοῖς εἶναι, εἰς κακουγίζει τοῦ πολέμου. Αὐτὸς ἐσκιατραρχημένη, ὅψιν δὲν δέχεται πολὺ νιζύρων νὰ ὅμιλοιν περὶ θανάτου, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ τὸν πληγούσσουν. Κρίτικη μόνης ποιλαζί, καὶ τραγῳδία ἔξω ἀπὸ τὸν χορόν.

Έκκλιτα ταύτην τὴν παρέκθεσιν, Πελοποννήσιοι, διότι εἶπε δέν μοι φαίνουσι φυλάσσεις, ὅσοι μακράν ἔντες, ἐπράσμεναν ἡ τὸν ὄλεθρον, ἡ τὴν σφαγῆν τῆς πατρίδος κατὰ τὸν Φραγκιστὸν τοῦ Δικλόγου, καὶ διότι τὰ τεισάται ὡς νομίζω, κηρύγγουν ἀναισθῆτος καὶ τοὺς λογίους καὶ τὸ θύνος. Εἴπη γίνονται καὶ ἐπτινοτ πολλῶν ἀτόμων καὶ πολλῶν ἀλλων κατηγορίαι πικραὶ χωρὶς νὰ ἔξεταχθῇ ὅποια ἡ φύσις τοῦ πολέμου τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ πνύμα τοῦ Ἑλληνος. Μακαρίζονται πολλοὶ πρὸ τοῦ τέλους, καὶ ὑπὲ εὐθύνας ὀνειρεύονται κακοὶ πονίται. Οὐ ἐν τοῖς πράγμασι πολέτης, δύσκος εὐθύνας, δικαιοῦσται καταδικάζεται· ἐμβούνει εἰς τὸν παράδεισον, ἡ ρίπτεται εἰς τὸ βάρθρον

Ἐν τῶν δύο ἐπιθυμητῶν, Πελοποννήσιοι, ἡ φιλεστινία μὲν ἀναγκάζει. Μηνυμάσιη τις, ἔτι ἐπιθυμητὸς λαμπρότερτας ὑπουργούματων. Ἀρκεῖ εἰς ἕμε τῷ εξεταχθῆ ἡ δικαιωμάτων μου· ἐδώδεν πρέπει τὸ Θάνατος, ἢ η ζωή, ὁ πλοῦτος καὶ οὐδέποτε, ἢ τὰ ἐνκυντία.

Ἐκ προώτης γέλθον ἐργάζεται εἰς τὸν ἀμπελῶνα τῆς ‘Ελλάδος· δέν θέλω σύ τὸ στενάχειον, ἐκν ἐργάζεται·, ἐκν ἐπείσουσεύθην τι τῶν συνεργατῶν μου, τοῦ καρέου τοῦ στενάχειον·

Τετραγωνός 1828, έν Αιγαίῳ

Ο οὐατικός
Χαροπάσιος

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κατ' αἰτησιν τοῦ ἐνταῦθα διαγρίσαντος Κυρίου ΝΙΚΟΥ
λάου Πρασσακάκη Χίου, γνωστοποιούμενον εἰς τὸ κοινόν
ὅτι, ἐπειδὴ μελετᾶ ἡ τιμιότητα του νὰ ἀναχωρήσῃ μετό^ν
δεκαπέντε ημέρας εἰς τὴν Γαλλίαν, προσκαλεῖ ὅσους
δήποτε τῶν ὄμογενῶν, ὅστις ἔχει νὰ κάμη παρ' αὐτῷ
κήρυκίαν ἀπαιτητιν χρηματικὴν ἀλλαγὴν τινὸς εἰδους, νὰ τὸ^ν
ζητήσῃ εἰς Ἄγην Σύρου κατ' αὐτοῦ διατημα τῶν 15 ημερῶν